

A 1030 RENNWEG 2
WIEN 3

, 27. 2. 1987

Vážená paní, vážený pane,

Upřímně řečeno, jsem poněkud zahanben Vaším dopisem a krásnou prací J. Jiráska na počest Zahradníčka kterou jste mi poslali.

Zahanben, poněvadž porovná-li Vaší práci a podmínky, za kterých plníte s Vašimi přáteli Váš soběvytýčený úkol, s možnostmi, které náhodou zde mám, tak to vskutku nestojí za zmínku, že se poskytlo několik místností ke zřízení archivu.

Podarilo-li se předkům na Třeboni a Krumlově uchovat v archivech doklady českých dějin z minulých staletí, tak doufám, že nový archiv dnes poslouží podobně.

Krátce a dobře, prosím Vás abyste se napříště o samozřejmostech nezmiňovali a doufám, že se recený archiv brzy octne tam, kam patří. Totiž do Prahy.

Především ale se mi zdá, že snad právě u nás každé dílo, které udržuje kontinuitu a tradici kulturního života je důležitější, než u národů větších a nebo v zemích, které se nenalézají na křižovatkách dějin.

Mám dojem, že sotva kdo porozumí českým dějinám, jejich představitelům i našemu selhání /* v osudných chvílích, neví-li, že vývoj k svobodnému a sebejistému postoji byl přerušen přelomy a ztrátami vskutku výjimečnými, takže tím je poznamenáno naše počínání dodnes.

Unavující opakování negací všeho, co předcházelo a provolání nového a konečného času nám zanechalo omezený pohled na dějiny a ztrátu instinktního vědění, že realismus, odvaha a pravdivost se podmiňují jakožto základ národa. Právě proto je každá činnost udržující kontinuitu a bránící novým ztrátám tak důležitá.

Podají-li se však to, co v posledních letech vzniklo zachovat a rozvinout, tak se snad přece podaří prorazit k novému povědomí.

Je srdečným díkyem, udělali
jste mi velikou radost,

Váš upřímný

Chudobný

/* je pozoruhodné, že čeština odvozuje slovo selhání ode lhaní.